

Onnen oivalluksen äärellä

Neljäkymmentäseitsemän vuotta olin istunut ja odottanut, ennen kuin se syttyi. Kannatti istua. Kauan aikaa ei lamppu ehtinyt hehkuttaa valollaan, mutta vähintään kuudenkymmenen watin voimalla ennätin juuri ja juuri nähdä sen, mitä pitikin: Onnea voi ostaa!

Ja minä ostaa rytkäytin. Ja vieläpä osamaksulla. Tarkalleen ottaen viisi metriä, kaksikymmentä senttiä.

Pitkään olin jo aavistellut sairastavani jotain kummallista ja kavalaatautia, joka selvästikin oireili varsinkin kesän kynnyksellä. Kaikkein pahimmin oireet tuntuivat vaivaavan kuitenkin helteisimpinä päivinä, jolloin auringonvalo siivilöityi kaislikon läpi ja hento tuulenvire toi lumoavan kutsun järveltä harmaantuneelle laiturille, missä makasin silmät suljettuina vanhan täkkirievun päällä liukuen kauas ajattomuuteen vain paarman itsepintaisen surinan muistuttaessa, että mikään ei ole täydellistä.

Niin tauti ilmoitteli taas itsestään alkukesästä, kun viimeisetkin kirjosiepot olivat palanneet ja hieman epäröiden käyneet taloksi uuteen pesäpönttöönsä, jota oli huolella naputeltu kasaan kevään viimeisillä puutyötunneilla opettajan jo toiveikkaasti suvivirttä hyräilevän ja varsin tyytyväisesti myhäilevän hyörinän saattelemana.

Taudin diagnosointi ei tapahtunut perinteisellä tavalla. Lääkärikirjan sijaan silmäilin Savon Sanomia painomusteen kutittavan tuoksun houkutellessa aivastuksen väristykseltä pinnalle. Ja siinä se oli! Oikein kuvan kanssa. Kertajysähdyksellä ymmärsin sairastavani

kajakkikuumetta. Koskaan aikaisemmin ei edes kuumehoureissa ollut käynyt mielessäni, että sellainen onni saattaisi olla minuakin varten. Nyt asia esitettiin hehkulampun hetkellisessä valossa siten, että se sai minut lähes tolaltani. Kätevästi kassissa kuljetettava, siististi -ja mikä parasta, pienessä tilassa säilytettävä . Siltä istumalta hyppäsin autooni ja kaahasin marketeille moista ihmetystä kummastelemaan. Ilmatäytteinen kajakki! Ja siinä samassa, kun näin tuon ”laivan”seinälle nostettuna tiesin, että haluan oikean kajakin. Kajakin, joka olisi sulavalinjainen, lasikuituinen, kaunis kuin koru. Kajakin, jonka kuljettamisen, nostamisen ja säilyttämisen synnyttämät esteet olisin valmis raivaamaan tieltäni prinssirohkean raivolla ja kiihkolla. Minä halusin kajakin! Ja heti!

Niin alkoi surffailu, sukeltelu ja yöllinen hiiviskely kajakkikaupoissa internetin välityksellä realismin tonttusen istuskellessa olkapäälläni.

Villisti jalkojaan heilutellen se ilkikurisesti muistutteli pienestä budjetistani ja uhkasi pyyhkäistä olemattomiin syntyneen unelmani.

Lopulta ainoaksi vaihtoehdoksi näytti jäävän käytetyn kajakin hankkiminen. ”Käytetty kajakki” hakusanoinani googletin itseni sisälle elämäni seikkailuun. Hengittämättä hiljaa odotin haun tulosta, joka avautuessaan eteeni tuntui olevan liian hyvää ollakseen totta. Niin kuin olikin.

Kajakki-innostukseni oli lennättänyt minut pyörremyrskyn nopeudella sivulle, missä oli kaikki se, mitä olin toivonut ja odottanut. Juuri minulle ja pienelle kukkarolleni sopiva, käytetty kajakki varusteineen ja myyjän puhelinnumero. Numero, josta kukaan ei koskaan vastannut kiihkeisiin yrityksiini.

Tuijotin sivua pettymyksen karvastellessa kielelläni ja yhtäkkiä sivun yläreunassa olevat kirjaimet alkoivat piirtyä tajuntaani. Myötätuuli OY.

Intuitiivisena ihmisenä tiesin, että nyt ei kannattanut luovuttaa. Soitin Myötätuulen numeroon, josta kuulin, että Intia oli nielaissut tuon käytetyn kajakin myyjän ja siinä samassa nielaisi myös toiveeni saada tuo kajakki omakseni. Mutta parempaa oli tulossa. Kiitos ihmeellisen internetin minulla oli kohta edessäni kuva juuri siitä, mistä olin tietämättäni niin monet vuodet haaveillut. Kaunis kuin koru... sinivalkoinen unelmani, josta en enää päästäisi irti. Olin löytänyt etsimäni.

Aarrettani odotellessa ryhdyin raivaamaan esteitä sen kuljetukselle ja säilytykselle. Äärimmäisen epäkäytännöllisenä ihmisenä jo pelkkä taakkatelineiden hankkiminen aiheutti minulle ylimääräisiä pyrähdyksiä verhotangolle, saatikka tieto, että joutuisinkin hakemaan herneenpalkoni Mäntyharjulta, jonne matkaa oli liki kaksisataa kilometriä. Vielä viimeiset räpistelyt ja kun kesäkuun kolmaskymmenes vihdoin koitti, kiisin kohti Mäntyharjua upouusine taakkatelineineni hurjasti hoilaten: Thulet puhaltaa ja uusi aika koittaa...

Tärisin jännityksestä. Olin perillä hyvissä ajoin ja odotin kiivaasti hetkeä, jolloin ensimmäisen kerran näkisin aarteeni. Lopultakin! Heti peräluukun avautuessa tunnistin omani upeasta kajakkirivistöstä. Oi ja voi!

Ja voi sitä tunnetta, kun kymmenen minuutin mittaisen melojan pikakurssin jälkeen käänsin kajakkini keulan kohti Kuopiota ja ensimmäinen yhteinen matkamme alkoi. Olin haljeta onnesta ja vasta Sepän Kievarin kohdalla muistin, että olin jännitykseltäni unohtanut kiinnittää vartavasten hankkimani punaisen lipun hulmuamaan kajakkini perään. Varkauden portilla pysähdyin uudelleen, vain nähdäkseni, että joku onnellinen oli toteuttanut unelmansa. Ja voi, miten pieneltä ja

harmaalta autoni yhtäkkiä näyttikään! Kyllä. Kyllä kelpo kajakki kepoisesti ja iloisesti yhtä autoa kuljettaa!

Kolmen sadekuuron verran oli kajakkini kerännyt matkan aikana lisäpainoa, kun vihdoinkin lähestyin mökkirantaamme ja ryhdyin hätäilemään, kuinka saisin sen nostettua yksin auton katolta alas. Suunnittelin mielessäni jos monenmoista patja-viritystä, jota pitkin liuttamalla voisin turvallisesti kajakkia, autoa ja itseäni särkemättä onnistua yrityksessäni. Kun lopulta käännyin viimeiselle ja tieosuuksista kapeimmalle, huomasin kauhukseni, että valtava ja mustaakin mustempi ukkospilvi levittäytyi juuri mökkijärven ylle. Takaisku tuntui ylivoimaiselta ja suorastaan lensin kaksi viimeistä kilometriä koko ajan rauhoittaen itseäni, etten tekisi mitään hätiköityä virhettä kajakkia nostaessani. Tiesin, ettei aikaa ollut montakaan minuuttia, mieli kokeilla aarrettani ennen ukkosen aloittaessa jyskeensä. Pikaisen patjaviritelmän epäonnistuttua kokosin kaikki peppipitkätossulaisvoimani, hengitin syvään ja nostin kajakin olkapäälleni. Aivan kuin olisin nostellut kajakkeja koko ikäni. Kiidätin vaappuvan kantamukseni rantaan, pujottauduin melontaliiveihin, valahdin istumaan tarkasti ohjeiden mukaan ja olin perillä! Mielellinen onnen tunne rinnoissani vedin ensimmäiset melanvetoni ja unohdin mustanpuhuvan ukkostaivaan, mutta onneksi sekin unohti minut. En tiedä mihin se katosi, mutta niin suuren onnen tieltä tuskin voi ukkonenkaan olla väistymättä! Ja samalla katosi myös aika. Äänettömästi järvellä lipuen piirsin mieleni maisemaan, nyt aivan uudesta näkökulmasta rakkaan mökkijärveni kaislikot, suomättäiden puturat, saaret, kalliot ja lokkikivet raakkuvien kesävieraittemme hölmistyneinä tuijotellessa järven uusinta tulokasta. En muista, söinkö, joinko tai nukuinko, mutta neljän vuorokauden ajan seurasin äänetöntä härkälintua, kaulaansa kurottelevia kuikkia,

hämmästelin lähes joka toisella kivellä keikkuvia rantasipejä. Annoin kajakkini lipua auringon noususta aikaisen aamun usvan läpi kohdaten kunnioituksella joutsenparin ja välillä säikähdyksestä kiljahdellen, kun kajakin viereltä loiskahtaen lähtevät hauet olivat saada minut. Neljäntenä päivänä tuuli ylltytti laineet laulamaan ja yllätin itseni ajattelemasta, että entä jos aallokko herättääkin minussa pelkoreaktion?! Päätin ottaa siitä heti selvää. Vastatuuleen, myötätuuleen, sivuaallokkoon... ja pian huomasin kiljahtelevani riemusta.

Ensimmäinen, rankka, mutta lämpöinen sadekuuro järvellä, vesipisaroiden pomppiessa villisti veden pinnasta herätti taas uudenlaisen ihastuksen tunteen, mutta luulen, ettei minulla edes ole sanoja kuvaamaan mitä tunsin lipuessani lähes hengittämättä, hiljaa auringonlaskun siltaa lämpöiseen kesäyöhön, katsellen ja kuunnellen kurkien lentoa läheiselle suolle. Luulen -tai tiedän, että sillä hetkellä olin maailman onnellisin tyttö!

Aarteeni valmistumista odotellessani olin hädissäni pohtinut, jos jäänkin oman pienen mökkijärvemme vangiksi, enkä uskalla tai onnistu nostamaan kajakkiani katolle ja kuljettamaan sitä mukanani suuriin seikkailuihin. Turha oli pelkoni. Ennen kuin aarteeni oli ollut minulla kuukauttakaan, olin jo melonut lähes puhki viisi järveä Pohjois-Savossa ja siinä samalla myös kartoittanut kaikki Pohjois-Savon härkälinnut, hurmioitunut kuuden kalasääsken poikueesta, pelastautunut siltarumpua pitkin "Kaikista Olosuhteista" aaltojen heittäessä vettä ylleni. Olin paennut henkeni edestä melalla vinhasti huitoen päälle hyökkääviä, poikiaan suojelevia lokkeja, hätistellyt uteliaita minkkejä ja piisameita kajakkini kimpusta rantautuessani ja kummastukseksi löytänyt pienen pienestä saaresta kolmen kanin muodostaman yhdyskunnan.

Kyllä. Onnea voi ostaa. Ainakin kajakillisen. Ja se ei ole ihan vähän se, ajattelen, kun kesä on kääntynyt jo syksyyn ja tyynellä Kallavedellä, vielä illan sinisen hetken haltioittamana otan vastaan Koski-laivan aallot auringonlaskulla.